

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

This translation of «Bad Publicity» is published by
«Book Club “Family Leisure Club”» by arrangement with
Bloomsbury Publishing Plc.

Перекладено за виданням:
Gillam B. Bad Publicity / Bianca Gillam. — London :
Bloomsbury Publishing, 2025. — 336 p.

Переклад з англійської *Анни Вовк*

Дизайнер обкладинки *Анастасія Федай*

ISBN 978-617-15-1357-0
ISBN 978-1-5266-7644-3 (англ.)

© Bianca Gillam, 2025
© Depositphotos.com / larask, обкла-
динка, 2025
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейного
Дозвілля», видання українською
мовою, 2025
© Книжковий Клуб «Клуб Сімейно-
го Дозвілля», переклад і художнє
оформлення, 2025

Розділ 1



— **Б**ляха.

Не зовсім те слово, яке я очікувала ляпнути в перший день на новому робочому місці. У першій же розмові з новою начальницею. Судячи з виразу її обличчя, вона теж цього не очікувала. Моя рука злітає до рота, але вже занадто пізно, бо слово не горобець: вилетить, не спіймаєш. *Бляха*, — подумки повторюю я.

— Щось не так? — Жінка дивиться на мене широко розплющеними очима зі стурбованістю в погляді, що набагато краще, ніж осуд. Я оглядаю список, що лежить між нами, і примружуюся, аби переконатися у прочитаному. Там усе ще написано його ім'я, виведене ясно як білий день. Джек Карлсон. Джессіка стежить за моїм поглядом.

— А, все зрозуміло. Нервуєте, так? Цей чоловік популярний. Я вас розумію — відчувала себе так само, коли вперше почала працювати з великими авторами.

Я відкриваю рота, аби виправити її, але розумію, що пояснити справжню причину мого стану буде набагато складніше. П'ять років тому, ще під час навчання в університеті, Джек Карлсон так катастрофічно мене підставив, що з того часу я присягнула собі більше ніколи навіть не стояти з ним в одній кімнаті. І до цього моменту була впевнена, що краще спалити себе живцем, ніж порушити цю обіцянку.

— Я думала, він пише в жанрі нонфікшн, — кажу, намагаючись зберегти нейтральний тон.

— Зазвичай так і є. Але минулого року редактор переконав Джека перейти на темну сторону, тож ви будете піар-менеджеркою його першого роману. Щойно впораетесь з хвилюванням, то зрозумієте, що це насправді дуже виняткова робота!

Вона починає розповідати про мою подальшу діяльність, а мій погляд пробігає по списку авторів, яких уперше представлятиму в ролі старшої піар-менеджерки. Ролі, про яку я мріяла роками, поки мій грандіозний шанс не перетворився на найбільший кошмар. Я виходжу зі ступору, коли чую слова «книжковий тур».

— Перепрошую, що ви сказали?

На мить Джессіка здається розгубленою, а потім повторює сказане без жодного натяку на роздратування. Ця жінка мені дуже подобається. Шкода, що доведеться негайно звільнитися.

— Я сказала, що у вас є час впоратися з нервами до того моменту, коли ви супроводжуватимете автора в книжковому турі. — *От бляха.* Я хапаюся за край столу, аби приховати свою реакцію, поки Джессіка розповідає мені, що у нас заплановано кілька заходів у Нью-Йорку, а потім — європейський тур.

— Європа? — вимовляю, відчайдушно намагаючись зібратися з думками. Я менеджерка з піару Джека в США, Європа не входить до моєї компетенції.

Жінка киває й продовжує, широко всміхаючись:

— Він надзвичайно успішний у Франції, Німеччині, Великій Британії та Ірландії. Наші дочірні компанії видають його в цих країнах, тому ми організували тур. — Я мовчки молюся, аби це пояснення не призвело до того, про що боюся навіть подумати.

— Ми робили те саме з останньою нехудожньою книжкою Джека, але під час туру було кілька затримок — непорозуміння між менеджерами в різних країнах, пропущені рейси і так далі. Тому цього разу, аби все було як книжка пише, його агент наполог на тому, щоб ми працювали з одним піар-менеджером. Один графік. Одна людина, аби все минуло гладко. — Вона робить паузу, виглядаючи дуже схвилюваною. — І цією людиною будете ви.

Просто прекрасно. А думала, гірше вже бути не може. Мої кісточки майже побілили від того, як сильно я стискаю стіл, а Джессіка чекає на мою відповідь. Я видавлюю з себе усмішку, яка, ймовірно, більше схожа на гримасу, і намагаюся придумати відповідну до ситуації реакцію. Вона, без сумніву, очікує ентузіазму — а чому б і ні? Це ж кар'єрна мрія будь-якого книжкового піар-менеджера — провести світовий тур для всесвітньо відомого автора. Потрібно бути схвилюваною, адже така подія має стати кульмінацією всієї роботи, яку я зробила, аби отримати змогу показати, на що здатна.

З горла, що раптом почало стискатися, я вичавлюю здавлене «О?». На щастя, Джессіка лагідно усміхається, інтерпретуючи мою реакцію як занепокоєння щодо планування такого великого туру, і запевняє мене, що вони вже подбали про перельоти та проживання, а також склали розклад. Все, що я маю зробити, — це поїхати з автором і переконатися, що тур пройде без проблем. І це було б чудово, якби не одне «але» — ця ситуація сама собою величезна клята проблема. Я прошу вибачення і відлучаюся до вбиральні.

Щойно знаходжу її, зачиняюся в найближчій кабінці і випускаю довгий подих.

— Бляха. Трясця твоєї матері! — кажу вголос, не звертаючись ні до кого конкретно. Достатньо кепсько було

спостерігати за стратосферним злетом Джека на відстані: то бестселер «Нью-Йорк Таймс», то літературна премія. Історичні документальні фільми, радіоінтерв'ю. Повідомлення, що вискакують звідусіль, про те, який він гарячий, що аж слина капає, відеокомпіляції, де він проводить рукою по волоссю, описуючи якусь битву, що сталася 500 років тому. Тепер я не лише маю бути в курсі його успіху, я повинна подорожувати Європою разом із ним і сприяти просуванню цього чоловіка. У всьому світі не вистачить лайливих слів, аби описати те, у що я вляпалась. Мені хочеться закричати на все горло, але я мушу якось заспокоїтися. Ну ж бо, Енді. Ти впораєшся з цим.

«Правда ж?» — запитує тихий голос усередині мене, і раптом я опиняюся в небезпечній близькості до того, щоб повернутися в часі, до останнього семестру в Единбурзі. До того, як сказала Джеку, що більше ніколи не хочу його бачити, серйозна, як сердечний напад. І до тих тижнів після, коли мій світ розлетівся на друзки. Але я вже давно сховала ті почуття у скриньку. Тому, щоб пройти через це, потрібно просто якось втримати їх там.

Я стискаю руки в кулаки й починаю робити медитативні вдихи, яких мене навчив батько. Коли уявляю тата у штанах для йоги на терасі нашої домівки, на мене накочується хвиля горя, але потім дихальна практика починає працювати, хмара емоцій розсіюється, і я заспокоююся. Я розплющую очі, повертаючись до сьогодення, і перевіряю годинник: минуло десять хвилин. Краще повернутися до кабінету, аби Джессіка не подумала, що я накивала п'ятами.

Роблю ще один глибокий подих і виходжу з кабінки.

Поки я крокую офісом, мій професіоналізм починає брати гору, поступово замінюючи попередню паніку на тимчасову рішучість. І на сьогодні, і на цей тиждень мені потрібен план.

У тому списку багато інших авторів. Можливо, поки я не обміркую все й правильно не розроблю стратегію, мені вдасться зосередитися на них.

Коли повертаюся, Джессіка все ще сидить за моїм столом, потягуючи чай, ніби це не я розкидалася лайкою й ледь не втекла підібгавши хвоста. Я сідаю у своє нове крісло за новий стіл і — на секунду — відчуваю спалах гордості. Я досягла бажаного: стала старшою піар-менеджеркою в одному з найпрестижніших видавництв Нью-Йорка. Енді, яка переїхала сюди з Лондона зеленим стажером, навряд чи змогла б у це повірити.

На жаль, це почуття триває близько трьох секунд, перш ніж Джессіка знову починає говорити про Джека, і я ледь не жбурляю ручку через усю кімнату, коли чую його ім'я. Треба буде попрацювати над рефлексами.

— Як бачите, тут чималий список авторів, але з більшістю із них уже попрацювали. Ваша попередниця багато чого зробила, перш ніж піти. Тож наступні кілька місяців ви будете зосереджені на кампанії Джека.

Я ковтаю власне розчарування, що підступає до горла, і намагаюся зобразити на обличчі, як хочеться вірити, схвилюваний вираз. Ось вам і зосередженість на інших авторах.

— Книга виходить за кілька днів, — продовжує вона, — тож у нас заплановані заходи в місті на наступні тижні. Перший відбудеться вже цього четверга. Це чудова нагода познайомитися з Карлсоном.

— Цього четверга? — голос підстрибує на три октави. Я виправляю свій тон, і моє «Чудово!» звучить баритоном. *Господи, Енді. Опануй себе.*

— Прекрасно, — усміхається вона, все ще, здається, незворушна щодо моєї поведінки. — Я впевнена, він буде радий познайомитися з вами.

Або відкине копита від шоку.

Розділ 2



У цю пору року вечорами ще не дуже темно, тож моя дорога від станції метро до квартири на Верхньому Вест-Сайді потопає в м'якому сутінковому сяйві. Завжай я люблю цю завершальну частину дня: завжди здається, що всі кудись поспішають, кудись прямують. Відчувається, що місто дихає спокоем і життям.

Але у зв'язку із сьогоднішніми подіями ці відчуття не мають звичного ефекту.

Додому приходжу спітніла й вижата, як лимон. Я відмикаю двері, напівочікуючи почути голос Сари, який привітає мене, а потім усоте згадую, що вона тут більше не живе.

Зачиняю за собою двері, настає тиша, і я дозволяю собі відчутти відсутність подруги рівно на тридцять секунд, перш ніж кидаю сумку на диван і починаю поливати всі свої рослини, щоб відволіктися. Ендрю — фікус, Ширлі — монстера, Шерон — кактус, Пітер — сукулент. Ми з Сарою назвали їх разом, коли вона тільки переїхала сюди. Її приїзд до Нью-Йорка, через рік після мого, приніс різноманіття барв у моє сіре буденне життя, яке я намагалася побудувати самотійно. Але тепер, три роки потому, рослини лише мої. Кілька тижнів тому Сара переїхала до нової квартири зі своїм милим хлопцем Джеймсом, інвестиційним банкіром, залишивши мене на

самоті в нашій квартирі на п'ятому поверсі. Частина мене була рада за неї, але інша частина іноді годинами тинялася по її старій кімнаті, тому що я дуже сумувала за подругою. Перш ніж мені стає занадто сумно, я дістаю мобільний і телефоную їй.

— Привітики, моя крихітко! — Її голос схожий на теплу ванну після важкого дня, і я поринаю в нього з головою. — Як справи? Як минув твій перший день? Розкажи мені все!

Після цього запитання мене охоплює полегшення. Емоції, які мені вдавалося тримати під контролем цілий день, вириваються назовні, зачаровані теплом Сари та її повною відсутністю зв'язку з моєю роботою.

— За шкалою від одного до десяти я б поставила трійку. З натяжкою.

Чуються шурхіт і кроки — здається, вона переміщується в більш приватне місце, щоб приділити мені всю свою увагу.

— О, Енді, мені так шкода. Твій бос настільки жахливий?

— Ні, вона чудова.

— Твої колеги злюки?

— Ні, вони здаються класними.

Подруга робить паузу, намацуючи інші причини низької оцінки сьогоднішнього дня.

— А офіс?

— Чудовий. Прекрасний.

— Тоді що не так? — питає вона, остаточно розгублена після того, як ми обговорили дорогу на роботу, тутешні місця для обіду, безкоштовну офісну каву та вид з мого вікна. І все це насправді було прекрасним.

— Джек Карлсон — один з моїх авторів.

Я чую, як вона різко видихає, і шкодую, що подруги немає поруч, щоб побачити вираз її обличчя. Вона все